

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **de.fakto CZ, s.r.o.**
se sídlem v Praze, Vejvodova 447/3,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
v Praze 8, Černého 517/13,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2017, č.j. KUKHK-10517/DS/2017/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 3. 2. 2017, sp. zn. MUDK-ODP/10342-2017/kld, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky RENAULT ESPACE, registrační značky x v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 23. 3. 2016 v 15:05 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši + 3 km/h, byla naměřena skutečná rychlost jízdy 79 km/h. Nejistý řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do dvaceti bodů, pojmenovaných: 1)Změna předmětu řízení, 2)podmínky měření rychlosti, 3)rychlostní limit, 4)vady výroku, 5)retroaktivita, 6)rozhodovací praxe žalovaného, 7)právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, 8)nepřezkoumatelnost, 9)zásada bezprostřednosti, 10)protiústavnost, 11)další námitky, 12)nezákonnost a vadnost z měření rychlosti motorového vozidla, 13)nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, 14)nezměření rychlosti policií České republiky a obecní policií, 15) porušení práva na soukromí žalobce, 16)neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení - nemožnost přezkoumat řádnost měření, 17)neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení 18)nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby, 19) neexistence skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla. Ve dvacátém bodě žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
5. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření k žalobě

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dne 20. 6. 2016 zaslal žalobci výzvu dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 2 000 Kč, splatná do 15 dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení,

doručeno dne 30. 6. 2016. Na výzvu žalobce reagoval dne 8. 7. 2016, kdy zaslal správnímu orgánu podání - plnou moc k zastupování a sdělil řidiče vozidla v předmětný čas – pana F. S., nar. ..., bytem K. 12, 2130 M., R., doručovací adresa D. 13, B., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán písemností ze dne 11. 7. 2016 předvolal uvedeného řidiče k podání vysvětlení, tato písemnost se vrátila správnímu orgánu zpět z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý, nemá schránku. Následně správní orgán zaslal uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení i na adresu trvalého pobytu do Rakouska. Zásilka se vrátila odesílateli zpět - důvod neznámý „unknown“. Dále správní orgán I. stupně doložil do spisového materiálu informace získané z jeho úřední činnosti, ze kterých vyplývá, že osoba F. S., neprochází Cizineckým informačním systémem, nemá tedy na území ČR udělen jakýkoliv druh pobytu, ani o něj nepožádal, proto o něm nemají žádné informace, neprochází evidencí. Osoba jako cizinec rovněž v minulosti nepožádala o žádný druh pobytového oprávnění, ani nebylo zjištěno, že by v minulosti žádala o vízum či jiné pobytové oprávnění jiného členského státu EU, na základě kterého by byla oprávněna na území ČR přechodně pobývat. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně věc odložil podle ust. § 66 odst. 3 písm. g), zákona o přestupcích, dne 2. 1. 2017.

7. Dne 2. 1. 2017 bylo žalobci, resp. zmocněnci zasláno Oznámení o zahájení správního řízení, vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, doručeno zmocněnci do datové schránky dne 12. 1. 2017. Dne 23. 1. 2017 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání - byl sepsán protokol o provedeném dokazování, zmocněnec ani žalobce se nedostavili, ač byli řádně a včas předvoláni. Správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal. Dne 2. 2. 2017 správní orgán založil do spisu listinu nazvanou vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ve které je konstatováno, že žalobce byl informován o tom, že dne 23. 1. 2017 bude provedeno dokazování mimo ústní jednání a že má možnost se do 5 pracovních dnů, nejpozději do 30. 1. 2017 vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, této možnosti žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili.
8. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně doložil do spisového materiálu kartu vozidla x/RZ platná v době spáchání deliktu/, ze které je zřejmé, že žalobce byl provozovatelem vozidla, Ověřovací list č. 8012-OL-700076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 14. 3. 2017, Veřejnoprávní smlouvu mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a vyjádření návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel. Žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl žalobce informován o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona).
9. Z hlediska technického žalovaný uvedl, že SMLOUVA O NÁJMU ZAŘÍZENÍ O POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB č. GE1/ZE130021/S 023, schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013 končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci

svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Technicky ani není možné, aby soukromoprávní subjekt jakkoliv do chodu měřícího zařízení zasahoval. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro výkon veřejné správy. Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii.

10. K námitce neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou žalovaný uvedl, že takovou povinnost zákon neukládá. Zákonem č. 133/2011 Sb. bylo novelizováno ust. § 79a měření rychlosti vozidel zákona č. 361/2000 Sb., kde je uvedeno pouze tolik, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel. Tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. V žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce v odvolání uvedl, že napadá rozhodnutí č.j. ODP/55909-2016/kld 20311-2016/kld v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu ze dne 3. 3. 2017 k odstranění nedostatků podání žalobce uvedl pouze upřesnění rozhodnutí, jeho spisové značky, do kterého se odvolává. V odvolacím řízení žalobce námitky neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaújatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žalobce i žalovaný se z nařízeného jednání omluvili. Krajský soud rozhodl, že bude jednáno v jejich nepřítomnosti. K důkazu pak krajský soud při nařízeném jednání konstatoval Stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, Smlouvu o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, jejíž přílohou je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, Vyjádření k monitorování vozidel, které nepřekročí rychlost jízdy ze dne 13. 2. 2019.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů,

(dále jen „s.ř.s.“) a k jednotlivým žalobním námitkám, které jsou obsahově naprosto totožné jako námitky právního zástupce žalobce u zdejšího soudu opakovaně vznášené a jsou rovněž shodně označené, uvádí krajský soud ve shodě se svými předchozími rozhodnutími (rozsudky sp. zn. 30 A 60/2017 ze dne 26. 11. 2018, 29 A 7/2017 ze dne 31. 10. 2017, 30 A 90/2017 ze dne 13. 7. 2018, 30 A 50/2017 ze dne 4. 9. 2018, 31 A 2/2017 ze dne 30. 1. 2019, 31 A 5/2017 ze dne 20. 2. 2019) následující.

Jednotlivé žalobní námitky:

1) ZMĚNA PŘEDMĚTU ŘÍZENÍ

13. Žalobce namítal, že došlo ke zkrácení jeho procesních práv, neboť správní orgán ve výroku rozhodnutí rozhodl o skutku, který byl popsán jinak, než ve sdělení obvinění, aniž jej o tom před vydáním rozhodnutí vyrozuměl, když místo přestupku bylo v rozhodnutí poprvé specifikováno jako úsek mezi dopravními značkami č. IS 12a a IS 12b (začátek a konec obce). Původní vymezení místa přestupku přitom bylo zcela nedostačující, neboť nebylo zřejmé, zda se jednalo o úsek v obci ve smyslu silničního zákona, nebo ve smyslu zákona o obcích či katastrálního zákona.
14. I původní vymezení bez uvedení dopravních značek IS 12a a IS 12b považuje krajský soud za dostatečné, kdy více se k vymezení místa spáchání přestupku vyjádří níže, v rámci námitky označené žalobcem „NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU“.

2) PODMÍNKY MĚŘENÍ RYCHLOSTI

15. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že nebyl proveden důkaz Stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Žalobce tak neví, zda při měření rychlosti v daných případech bylo použito právě takového zařízení. Správní orgán se také nezabýval jednou z podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu, a to zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
16. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko na straně 7 odvolal, svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. např. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
17. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.
18. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
19. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
20. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“* Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována *„skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“* Za další nezbytnou podmínku se považuje *„skutečnost, že identita*

skutečného řidiče není v daný okamžik zjiitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

21. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
22. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
23. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
24. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
25. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 shora citované veřejnoprávní smlouvy).
26. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
27. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, včetně seznamu míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas dotčené obce s daným postupem pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.

28. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
29. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 8) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

3) RYCHLOSTNÍ LIMIT

30. Žalobce je dále toho názoru, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tento limit neplatil. Nebylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území. Dle žalobce pokud určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Nebylo ale ani prokázáno, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. Dle žalobce správní orgán pochybil, pokud neprovedl dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (důkaz územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
31. Totéž žalobce namítl stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný.
32. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 23. 3. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
33. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
34. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství

Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, včetně seznamu míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.

35. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevzněsly, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
36. Pokud jde o námitku, že provedené měření nemůže být podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel určitou rychlostí v celém úseku mezi značkami „Obec“ a „Konec obce“, neboť měření bylo provedeno jen v části tohoto úseku, kdy měřený úsek měřil zhruba 475 m, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To například předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku i kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
37. K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu při úpravě změřené rychlosti – odečtu odchylky 3 km/h, krajský soud konstatuje, že přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, způsob měření je v něm pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku +/- 3km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl.

4) VADY VÝROKU

38. Ze shora uvedených závěrů krajského soudu plyne, že celý měřený úsek procházel zastavěným územím ve smyslu zákona o silničním provozu, v celém úseku tak platil

rychlostní limit 50 km/h. Kde mělo k přestupkovému jednání dojít, tak bylo žalobci sděleno způsobem zcela srozumitelným.

39. K vymezení místa spáchání přestupku se krajský soud vyjádří více i níže, v rámci námítky označené žalobcem „NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU“.

Absence okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty (okolnost, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu)

40. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobce zřejmě mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.

Absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu

41. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnícké osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán na str. 7 a 8 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

5) RETROAKTIVITA

42. V takto označeném bodu žaloby byla právní otázka použití nové právní úpravy na právní vztahy vzniklé před nabytím jejich účinnosti, čili otázka zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offo otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces.
43. Otázka použití nové právní úpravy na právní vztahy vzniklé před nabytím jejich účinnosti, čili otázka zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offo otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce.
44. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 2.500 Kč ukládá žalobci v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Žalobcem zmiňované ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní orgán ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 2.000 Kč do 5.000 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 3, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí, stejně tak jako ke dni spáchání přestupkového jednání (23. 3. 2016).

6) ROZHODOVACÍ PRAXE ŽALOVANÉHO

45. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování.
46. Krajský soud ověřil, že na č. l. 23 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 2 správního spisu, fotografickou dokumentací (č. l. 3 správního spisu), výpisem z karty osobního motorového vozidla registrační značky x na č. l. 10 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.
47. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 2. 1. 2017), on ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.

48. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
49. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
50. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
51. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
52. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 23. 1. 2017 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam.
53. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku*

zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

54. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž zástupci žalobce, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
55. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu uvádí krajský soud následující. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

56. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
57. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

7) PRÁVO VYJÁDŘIT SE K PODKLADŮM ROZHODNUTÍ

58. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.“* Žalobce uvedl, že nabyl dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě.
59. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše

uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 30. 1. 2017 včetně.“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (30. 1. 2017).

60. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 2. 1. 2017. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jeho práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil.

8) NEPŘEZKOUMATELNOST

viz vyjádření k námitce ROZHODOVACÍ PRAXE ŽALOVANÉHO.

9) ZÁSADA BEZPROSTŘEDNOSTI

61. Žalobce v této námitce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní věci, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání.“

Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než soublasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníkovi řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze

formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

62. Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
63. V posuzované věci měl delikt spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případy. Deliktní jednání bylo prokazováno správním orgánem listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci za dosud nastalé situace nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
64. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, krajský soud konstatuje, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li proto nyní, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Za shora popsanych okolností dosavadního průběhu řízení tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.

10) PROTIÚSTAVNOST

65. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
66. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost

nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

67. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
68. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

11) DALŠÍ NÁMITKY

69. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání.
70. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu, kdy dospěl k závěru, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
71. Lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
72. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v

potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dne 17. 3. 2016, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

12) NEZÁKONNOST A VADNOST ZMĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÉHO VOZIDLA

73. Informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v souladu s § 24b zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii, zveřejněny umístěním veřejnoprávních smluv na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, obce Choustníkovo Hradiště. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 – dostupné i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>. Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřících zařízení, dostupné do dnešního dne na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „Úsekové měření rychlosti.“
74. Krajský soud považuje zákonnou podmínku povinnosti vhodným způsobem uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, za splněnou.

13) NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU

75. Žalobce v této námitce uvedl, že se měl dopustit anebo má být vůči němu vyvozena odpovědnost za jednání na delším úseku, což považuje žalobce za právně nepřijatelné. Žalobce neví a správní orgán ani nezjistil, kde konkrétně mělo k překročení rychlosti dojít. Zjištění správního orgánu, že k přestupku mělo dojít někde na trase, považuje žalobce za nedostatečné, z hlediska identifikace totožnosti skutku.
76. Pro právní kvalifikaci daného přestupkového jednání je podstatné, že přestupek byl spáchán v obci, sám žalobce poukazuje na úsek 475,2 m, což je zřejmé i z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, resp. z přílohy tohoto vyjádření, kterou je seznam míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti. Místo spáchání přestupku, tak jak bylo vymezeno, nemohlo mít dopad na naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku. Skutek byl totiž dostatečně identifikován časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52: „Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s

přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výrokem vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 10As 44/2016, Nejvyšší správní soud, návaznosti na výše citovaný rozsudek, uvedl, že: „Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IZ 4a „Obec! A č. IZ 4b „Konec obce“. Na internetových stránkách www.wikipwdia.cz je obec Choustníkovo Hradiště popsána následovně: „Obec Choustníkovo Hradiště se nachází v okrese Trutnov, kraj Královéhradecký, zhruba 4,5 km východně od Dvora Králové nad Labem. Obcí protéká Kocberský potok a probíhá jí silnice I/37. Žije zde 574 obyvatel.“ U počtu obyvatel je poznámka, že se jedná o informaci Českého statistického úřadu ke dni 1. 1. 2018. Na internetových stránkách je počet obyvatel v obcích k 1. 1. 2018 veřejně dostupný. Dle seznamu počtu obyvatel v obcích k 1. 1. 2016, zveřejněných na stránkách Českého statistického úřadu (www.czso.cz) byl počet obyvatel k 1. 1. 2016 v obci Choustníkovo Hradiště 566. Obec Choustníkovo Hradiště tak lze ve smyslu výše citované judikatury považovat za obec menší velikosti, kterou prochází silnice I/37. Dopravní situace v obci se nejeví složitou, což lze seznat např. z mapy, kterou žalobce přiložil k žalobě. Z uvedeného je nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce Choustníkovo Hradiště, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Totéž ostatně vyplývá z části výroku výslovně obsahující údaj „v obci Choustníkovo Hradiště“. Vymezení místa spáchání přestupku formulací uvedenou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nezpůsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

14) NEZMĚŘENÍ RYCHLOSTI POLICIÍ ČR

77. Smlouva o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r.o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy (Záruka č. 570765/13, Obecný popis

zapůjčeného systému SYDO Traffic), není součástí spisového materiálu předloženého soudu. Krajský soud proto musí doplnit dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. zmíněnou Smlouvou o nájmu zařízení.

78. Obsah těchto listin spolehlivě vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště, a potvrzuje respektování § 79a zákona o silničním provozu i jí uvedené judikatury NSS.
79. Z obsahu shora uvedené smlouvy je totiž zřejmé, že soukromý vlastník rychloměru na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky neparticipoval. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění uvedené smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
80. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště.

15) PORUŠENÍ PRÁVA NA SOUKROMÍ ŽALOBCE

81. Žalobce zastával názor, že ke zjištění správního deliktu došlo nezákonným způsobem za porušení ústavně zaručeného práva na soukromí žalobce, respektive osoby, která řídila motorové vozidlo a dále ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů. I tuto námitku musel krajský soud označit za nedůvodnou. K tomuto závěru jej vedlo jednak vyjádření společnosti GEMOS (provedené při jednání jako důkaz) a jednak závěry plynoucí z obecné právní úpravy.
82. Z vyjádření společnosti Gemos ze dne 13. 2. 2019 - o neuchovávání záznamů - vyplývá, že Systém SYDO Traffic Velocity standardně pracuje tak, že měřené vozidlo je zaznamenáno na tzv. vjezdové a výjezdové bráně. Na výjezdové bráně je vypočtena a vyhotovena rychlost vozidla (z doby průjezdu měřeným úsekem). V případě, že vypočtená rychlost překročí rychlost nastavenou na daném zařízení, jsou údaje o překročení rychlosti, v rámci pravidelného cyklu, odesílány do systému městské policie. Pokud vozidlo nastavenou rychlost nepřekročí, zaznamenaná data se nikam neukládají a neodesílají.
83. Navíc krajský soud uvádí, že souvislosti se zpracováním osobních údajů evidovaných osob je obecní policie povinná řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V tomto případě především § 5 odst. 1 písm. d), podle kterého lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.

16) NEOZNÁMENÍ ÚSEKU MĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÝCH VOZIDEL DOPRAVNÍ ZNAČKOU

84. K této námitce krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.

17) NEEEXISTENCE ZNALOSTI PRINCIPU FUNGOVÁNÍ MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ. NEMOŽNOST PŘEZKOUMAT ŘÁDNOST MĚŘENÍ A NEPROVEDENÍ NÁVODU K OBSLUZE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

85. K této žalobní námitce krajský soud konstatuje, že přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, způsob měření je v něm pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl.

18) NESPRÁVNÁ FUNKCE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ NA ZÁKLADĚ NEDOSTATEČNÉ ÚDRŽBY MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

86. Žalobce tvrdí, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Pokud jsou dvě kamery měřícího zařízení instalovány na sloupech po celý rok, tak je zřejmé, že jsou vystaveny nepříznivým povětrnostním podmínkám a to dešti, prachu, sněhu, která je mohou logicky poškodit. Obdobně umístění měřícího zařízení na sloupu znamená, že měřicí zařízení je ovlivněno chvěním tohoto sloupu. Z rozhodnutí o přestupku se nepodává, že by měřicí zařízení bylo řádně udržováno. Zcela nepochybně musí být pravidelně čištěny čočky kamer, o čemž musí být vedena řádná dokumentace. Ze správního spisu se nepodává, kdy naposledy před měřením rychlosti vozidla ve věci žalobce bylo provedeno čištění čoček. Kamery jsou volně přístupné, jsou v podstatě zcela bez dozoru a lze s nimi libovolně manipulovat, a to i třeba ze strany dětí. Správní orgán dostatečně nevyloučil, že by kamerový systém byl řádně udržován, a proto žalobce navrhuje vyžádání dokumentace k údržbě měřícího systému za účelem zjištění, zda byl řádně servisován, neboť fotodokumentaci o přestupku považuje na špatně čitelnou a nasvědčující tak v míře vyšší než pravděpodobné, že kamery a záznamové zařízení již nefungovalo správně.

87. K výše uvedené námitce krajský soud konstatuje stejné, co bylo již shora uvedeno v rámci vypořádání se s námitkou týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Tedy že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

19) NEEEXISTENCE SKUTKOVÉ PODSTATY PŘEKROČENÍ NEJVÝŠE POVOLENÉ RYCHLOSTI VE VYMEZENÉM ÚSEKU PRŮMĚRNOU RYCHLOSTÍ MOTOROVÉHO VOZIDLA

88. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Je totiž nepochybné, že zákonná povinnost řidiče při jízdě v obci je dodržení maximální stanovené rychlosti 50 km/hod. Ze shora uvedených okolností projednávané věci nepochybně vyplývá, že žalobce tuto povolenou rychlost překročil, takže skutková podstata přestupku byla naplněna. Navíc lze konstatovat, že dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je policie i obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. V praxi to pak znamená, že se jedná buď o měření okamžité nebo měření rychlosti průměrné. Nelze tak přisvědčit názoru, že právní řád nezná skutkovou podstatu překročení průměrné rychlosti jízdy v určitém úseku.
89. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
90. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
91. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. února 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu